

tomto býti rozhodováno, poněvadž to nelze s určitostí na jisto postavit, neboť vyřešení této otázky závisí na výsledku dražby a výši exekučního výtěžku. Odvolatelka má za to, že toto právo oddělné, resp. právo k úkoji zaniklo tím, že straně žalované přiznáno bylo ve vyrovnacím řízení právo hlasovací a že ona také pro přijetí vyrovnání hlasovala. Tento názor nemá zákonné opory. Ustanovení § 47 vyr. ř., na něž se žalobkyně odvolává, tuto otázku ve prospěch jejího názoru neřeší, neboť upravuje pouze otázku přiznání hlasovacího práva oněch oddělných věřitelů, jímž toto právo hlasovací má býti přiznáno pouze potud, pokud pravděpodobně nebude jich pohledávka uhrazena z oddělného práva. Ale to nelze na jisto v řízení vyrovnacím postavit a tím také nemůže toto oddělné právo býti dotčeno. Také v hlasování pro vyrovnání nelze spatřovati projev pro vzdání se oddělného práva se strany oddělného věřitele, když vyrovnací řád, přiznávající hlasovací právo těmto věřitelům pouze jenom s hlediska pravděpodobnosti, takové účinky s tímto hlasováním nespojuje a nevylučuje tím platnost ustanovení § 13 vyr. ř., podle něhož oddělná práva zahájením vyrovnacího řízení zůstávají nedotčena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Stačí poukázati k správným důvodům napadeného rozsudku a dodati, že zahájením vyrovnacího řízení zanikají práva na oddělné uspokojení jen v případě uvedeném v § 14 vyr. ř. čís. 64/31 sb. z. a n.; jinak zůstávají podle § 13 odstavec (1) vyr. ř. tato práva nedotčena a oddělní věřitelé jich nepozbývají, ani když přihlásili své pohledávky i jako osobní vyrovnací věřitelé, což jest zřejmé z ustanovení § 43 odstavec (4) vyr. ř., ani když jim za část, která pravděpodobně nebude uhrazena z práva na oddělné uspokojení, bylo přiznáno hlasovací právo (§ 47 odstavec (3) vyr. ř.), byť i tato část zasahovala celou pohledávku a i když hlasovací právo jim takto přiznané vykonali. S hmotněprávního hlediska by oddělní věřitelé, kteří jsou zároveň osobními věřiteli vyrovnacího dlužníka, pozbyli oddělného práva tím, že přihlásili své pohledávky i jako osobní (vyrovnací) pohledávky a že přiznané hlasovací právo vykonali, jen tehdy, kdyby buď výslovně (§ 869 obč. zák.) nebo mlčky (§ 863 obč. zák.) se svého oddělného práva vzdali (§ 1444 obč. zák.), což se nestalo.

Čís. 14359.

Byla-li jako směnečník označena politická strana, jest směnka neplatná.

(Rozh. ze dne 8. května 1935, Rv I 782/35.)

Žalobce zažaloval směnku, v níž byla uvedena jako směnečník německá národně socialistická strana dělnická. Procesní soud ponechal směnečný platební příkaz v účinnosti, odvolací soud jej zrušil. D ů v o d y: Na zažalované směnce jest uvedena jako směnečník německá národně socialistická strana dělnická. Politická strana není

však právní osobností a nemá ani povahu spolku. Také nedošlo dosud k registraci politických stran, jejíž důsledky jsou dosud neznámy a ostatně strana, o níž se jedná, byla zatím rozpuštěna. Nepřichází tu v úvahu ani jako právní osobnost, ani jako případné firemní označení a poněvadž tyto okolnosti jsou ze směnky na první pohled patrný, je směnka neplatná a nezavazuje směnečně žalovaného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Podle § 3 čís. 6 směnečného zákona stačí takové označení směnečníka, které vůbec může být jménem právního subjektu. To však právě nelze tvrdit o sporném označení směnečníka, neboť tento jest označen jménem politické strany a politická strana není právnickou osobou (srov. rozh. čís. 5993, 7450, 7762, 7826 sb. n. s.). Podle platného řádu právního, jenž jedině přichází v úvahu, nejsou politické strany organizovány jako právnické osoby a nutno proto usuzovati ze sporného označení směnečníka na politickou stranu a nikoliv na spolek. Jde tedy o směnku neplatnou pro nedostatek označení směnečníka (§ 3 čís. 6 směn. zák.).

Čís. 14360.

Pronajal-li jeden z obou spoluvlastníků byt ve společném domě, zaručiv nájemci zároveň ochranu podle zákona na ochr. náj., a vypovídají-li oba takto pronajatý byt, schválil tím druhý spoluvlastník celé jednotné právní jednání prvního spoluvlastníka, tedy pronájem i zaručenou ochranu, která byla podmínkou celého smluvního obsahu (§ 901 a § 1016 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 8. května 1935, Rv I 791/35.)

P r v ý s o u d ponechal k námitkám žalovaných v účinnosti soudní výpověď z bytu jim žalobci danou, o d v o l a c í s o u d výpověď zrušil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

V souzeném případě jde o to, zda na žalované se vztahují podle uzavřené smlouvy předpisy zákona o ochraně nájemníků v příčině bytu, o něž v tomto sporu jde. Rozhodné jest, zda tato ochrana byla smluvna v roce 1934 při přestěhování se žalovaných do vypovídaného bytu. Jeden z obou spoluvlastníků, z nichž každému patří polovice domu, a to Dr. Božetěch F., pronajal sporný byt žalovaným a ujednal s nimi, že na jejich nový byt vztahují se předpisy zákona na ochranu nájemníků jak co do činže, tak co do výpovědi. Žalovaní podle učiněné dohody přestěhovali se do nového bytu v dubnovém termínu 1934. Jestliže nyní druhý spoluvlastník — Josef F. — společně s prvním spoluvlastníkem vypovídá